

10. Trajko koji je sâm sebi dao ime

Onog oktobarskog dana je napolju bilo prilično hladno; sigurno ne preko 5°C. Meni je ipak bilo prijatnije, nego nekom ko je samo stajao; radio sam. Slagao sam iscepana drva, kretao se tamo–amo i beše mi čak i vrućina. Avgusta i septembra sam iscepana drva ostavio onako kako su pala posle cepanja, da se osuše, a zadnja dva dana septembra ih ubacio u šupu. Ono i nije šupa u pravom smislu reči, nego pomoćna zgrada za deo imanja na kom se nalazi; nekih 300 metara daleko od stambene zgrade. Hteo sam i ovaj deo imanja da dovedem potpuno u red.

Cepanice sam bio mogao samo složiti pod strehu i ostaviti, jer je na tavanu glavne kuće bilo nacepanih drva bar za deset kubnih metara, ali sam ih, cepanice i nekraćene oblice oko pomoćne kućice, sporta radi, rukom istesterisao i onda iscepao.

Stajao sam na pragu ulaza u kućicu i osvrtao se malo na ono što sam baš lepo sredio unutra, pa na pljusak ispod kog sam morao proći da bih stigao do kuće. To je bila razdaljina na kojoj bi kiša sigurno probila svako odelo do kože. Medjutim, nisam imao razloga da žurim. U krajnjoj varijanti sam mogao uzeti poklopac nekog plastičnog bureta i stići tamo na verandu relativno suv. Dakle nije se radilo o tome da sam tu stajao vezan meteorološkom situacijom, nego sam zaista još uživao pogledajući na obavljen posao i hladeći se nakon rada. Izneo sam bio stolicu na sklapanje-rasklapanje i seo pod nastrešnicu. Da me je neko video da onda tamo sedim, a ne znajući da se odmaram, hladim i uživam – pomislio bi da nisam čitav. Medjutim, ko me je onda mogao tamo videti? Ne samo zato što nikog u celom kraju nije moglo biti napolju a da nije zemljotres ili da mu kuća ne gori, nego ni zato što u krugu od 2-3 kilometara niko ne živi. A prolaznika-pešaka ima samo leti; i to gore po putu. Imanje na kom sam se nalazio je jedino između Ober- i Niederdorfa; baš na sredini puta. Sela su na razmaku od 4-5 kilometara;

Heidenu je bliži Niederdorf. Imanje sam dobio na potpuno korišćenje za jednu mnogo malu sumu Franaka mesečno. Ipak ga ja nisam hteo koristiti kao poljoprivredno zemljište: Mislio sam da na njemu boravim samo kad se želim odvojiti od medija i grada. A to bi bivalo kad bih osetio da imam napisati nešto voluminozno po broju stranica, ili kad bih nešto učio. Kao što sam se onda obračunavao sa Gramatikom nemačkog jezika.

Na onom imanju sam pre leta 2007. bio samo dva, tri puta u poseti, sa jednom od vlasnica imanja, a u leto 2007. tri nedelje na moju inicijativu. Vlasnice kuće su dve sestre H. Mladja B. E. H. me je ona dva, tri puta bila povela da joj pomognem nešto urediti, ili preneti – zaista se više ne sećam o čemu se radilo – a u leto 2007. sam tamo bio sâm. Ona dva, tri puta je B. E. bivala vrlo nervozna situacijomu u kući i pomoćnim zgradama; jednom štalom pod krovom glavne zgrade i onom gorepomenutom kućicom na severo-zapadnom delu imanja.

Dok je porodica njenih roditelja bila još mlada, tj. pre oko četrdeset godina, živeli su tamo. Majka je bila učiteljica, otac protestantski sveštenik i čisto iz ljubavi za okolinu i poštovanja prema tradiciji imanje su držali kao da žive samo od njega; odnosno imali su nekoliko krava i kokošaka, malu baštu i voćnjak, ... Ribizle i dunje oko kuće i danas stoje tamo.

Onda je otac prebačen na službu u jedan Kanton na sasvim drugom kraju Konfederacije, a imanje je ostalo da jednog dana bude sredjeno; očišćeno.

Onog leta 2007. je sve izgledalo kao da je neko sa imanja pobegao: alati više razbacani nego sortirani, pôd štale pokriven okamenjenom balegom, oko deset kubnih metara cepanih drva samo bačenih na tavan nad štalom, da jednom budu složena, a tavan je služio i kao skladište sena, ogroman slog dasaka dužine šest metara, na mnogo mesta kalemi bodljikave žice za ogradu, kalemi tankih žica za povrtarstvo, sudovi za topljenje katra, rolne ter-papira, trule daske i oblice, kojekakvi štapovi za pasulj, boraniju, grašak i paradajz, cigle, ...

Prosto rečeno: Haos.

Kad sam ja sve ono prvog puta video nisam mogao pobeći od zaključka da je gazda bio ili trajav ili mnogo zauzet službom svom narodu, pa nije imao vremena da sve drži kako treba.

Mada ima i ljudi kojima je nered normalna stvar.

Elem, B. E. mi je bila rekla da je njoj i setri želja da kuću prodaju, ali da je problem u tome što vlast onog Kantona ne dozvoljava da imanje kupi neko ko se ne bavi stočarstvom ili zemljoradnjom, a ondašnji seljani imaju svoja imanja i ne interesuje ih imanje porodice H. kolikogod da je lepo.

Imanje je veliko, po mojoj proceni neka četiri, pet hektara veliko; možda i više; ja se ne razumem u geometriju. Ulaz u glavnu zgradu je na 921 m iznad mora. Nekih 100 metara iznad kuće je put kojim se može proći iz Oberdorfa u Niederdorf, a od njega se odvaja putić koji vodi samo do pred glavnu kuću imanja H. Ali to nisi ni blizu glavne odlike imanja. Veći deo imanja je pod travom. Ali značajno velika borova šuma se nalazila na severo-zapadnoj strani. Takodje jedna manja preko glavne livade, a ka severu. Na samom kraju veće šume imanja se nalazi jedan mali vodopad, do njega dosad nikad nisam otišao jer nisam ima volju da tačno vidim gde izvire voda: samo sam znao da je onaj put iznad šume imanja H. i da nikakva voda ne teče ispod puta Oberdorf-Niederdorf. Odnosno – nema mosta tu na putu. Pred ulazom u štalu koja je pod krovom glavne kuće je jedno drveno korito, nad kojim je jedno crno gumeno crevo iz kojeg ističe pijaća voda. Uz ivicu pašnjaka ka istoku su četiri velika stabla boskop-jabuka. Ulaz u kuću gleda na sever. Kad se čovek okrene ka severu, a da na nebu nema oblaka, vidi u daljini Bodensee.

S obe strane onog puteljka koji sa glavnog puta dolazi do kuće je takodje površina pod travom, ali mnogo manja nego ona ka istoku. Ona kućica u kojoj sam radio onog oktobarskog dana, kog je popodne padala jaka kiša, je takodje okružena velikim travnjakom. Na sva tri travnjaka leti jedan seljak iz Trogena

napasa svoje krave. Ne plaća kiriju, ali je u obavezi da travu kosi i seno odnosi svojoj kući. Uslov mu je takodje da trave ne kosi pre nego što im prodju prva cvetanja.

Kad je B. E. početkom avgusta 2007. meni rekla da bi ona i sestra prodale kuću za 50 hiljada Franaka, ja sam se rastužio da onakvo blago od livada i šuma ode budzašto. Posle nekoliko dana sam je sreo u Solothurnu i pitao da li bi mi dala ključ od one kuće i slobodu da sredim unutrašnjost i okolinu.

Pitala me je za koje novce ću da radim.

Rekao sam joj da nisu važni novci za moj rad, nego da ću se kajati celog života ako kuću ne sredim i nesredjenu pustim da ode nekom u bescenje. Ustvari sam joj rekao da njihovo imanje niko pametan ne bi prodao, jer se ne zna kakva vremena dolaze. Odnosno, narod i čovek bez zemlje i vode nemaju budućnost.

Ona mi je dala novce za povratnu voznu kartu i za rezerve hrane. Bio sam tamo samo tri nedelje. Radio sam kad mi se radilo i koliko mi se radilo; kao svoje i po volji i po bio-ritmu. Ustajao bih oko 10 ujutro, skuvao nešto za ručak i večeru i oko podne počinjao da čistim i sredjujem. Uglavnom sam radio do 23 časa, ponekad i do jedan noću; Nikog nije bilo u blizini da zove policiju zbog nekog ko remeti noćni mir.

Kad mi je nakon dve nedelje nestalo hrane telefinirao sam joj da preko pošte pošalje na moje ime još 50 Franaka. Sišao sam do pošte i podigao 100.-; toliko je bila poslala. Kupio sam nove rezerve hrane, popeo se na imanje i finiširao operaciju čišćenja. I dan-danas imam listu onih sati rada tamo. Nisam ih upisao više od 150; Nije mi uvek bilo jasno šta da joj računam u čisti rad, a šta u organizaciju rada, pa sam pisao samo ono vreme kog su moji mišići bili u naporu. U sredjenu kuću je septembra prvo ušla starija sestra i javila mladjoj da je kuća neverovatno lepo sredjena:

„Samo je suviše revnosno čistio.“

Odnosno starijoj sestri je bilo žao šta sam iz neznanja šta se htelo zadržati spalio i stare dnevne i nedeljne novine. Ali, ...

B.E. je stigla tek oktobra meseca da ode i vidi šta sam ja uradio u avgustu. Išla je tamo sa svojim starijim sinom. Posle mi je pričala da je njen sin odmah tamo rekao da je sramota ostaviti da ja obračunam onako malo novaca za onaj rad, koji mi je ona bila dala čim sam joj bio raportirao da sam posao završio; a da nije ni videla šta sam bio uradio. Posle njene posete sredjenom imanju dala mi je do kraja one godine, za kojekakve moje stvari, još ukupno šest puta više.

Onda se javila jedna žena iz Heidena da kupi kuću za one pare koje je bila čula kao cenu: 50 000.- B. E. joj je rekla da sad ne daje ni za milion. Tako sam ja ono sredjivanje uvrstio u nevjredniji fizički posao mog života.

Onda su mi sestre u leto 2011. same ponudile da celu trospratnu kuću i imanje unajmim za simboličnih 400.- Franaka.

Još su pitale: „Da ti nije to mnogo?“

Posle sam čuo da su im dve osobe nudile da na imanju žive za po 1.100.- mesečno i da kuću održavaju, ali su sestre rekle da na imanje neće da puste nikog osim mene, jer im treba neko ko će da gleda kuću s ljubavlju. Ja sam sestrama H. rekao da sam ja poslovno i svojim maštanjima još vezan za grad i da njihovo imanje mogu unajmiti samo do decembra 2012, a onda da sve prepistimo Barbari Elsi W., mojoj prijateljici Nemici, a ja da kuću održavam i dalje tako što bih u nju odlazio kad bi mi B. E. W. javila da treba nešto uraditi i popraviti.

Dakle, sedeo sam pod strehom pomoćne zgrade i konačno gledao samo na tamno nebo. Primitim onda jedan automobil gore na putu. Kretao se ka Heidenu. Medjutim, sa glavnog puta je skrenuo na putić koji vodi na „moju“ kuću. Nisam pomislio da moram ići gore, jer nikog nisam očekivao. Ušao sam u kućicu da uzmem dvogled i vidim o čemu se radi. Automobil je stao pred kuću i iz njega je izašla jedna, videlo se u odnosu na automobil, neobično visoka žena, u haljini koju su kiša i vetar odmah zalepili uz njeno telo.

Video sam jasno da je žena trudna. Onda je čučnula pored automobila i ubrzo zatim sela na zemlju. Ja sam izračunao da ni od kakve koristi ne bih bio ni da sam mogu preleteti jarugu i onih trista metara, pa sam mobilnim pozvao broj 144.

„Da?“

„Molim da uputite kola hitne pomoći ...“ - objasnio sam gde. Ja nisam bio prešao ni pola proplanka, a automobil hitne pomoći se već spuštao ka mojoj kući.

Pomislio sam da je žena već ranije telefonirala službi Hitne pomoći i krenula sâma ka porodilištu.

Šta sam mogao drugo zaključiti?

Kad sam stigao do automobila proverio sam da li je zaključan. Nije bio. Ključ za start je bio na mestu, ali ja ne znam ni da zaključam automobil, a kamoli da ga vozim i – sve sam ostavio onako kako je i žena ostavila.

Jedino što sam posle razmišljao jeste bilo to da li sam u obavezi da ostanem ovde dok se porodilja vrati ili sam slobodan da odem u Solothurn kad mi se prohte. Posle nedelje dana sam otputovao.

Na kraju oktobra sam opet pošao tamo u Apenzel da na imanju H. pre nego što padne sneg pokupim jabuke: Koliko mrzim Golden delicious toliko volim Boskop.

Kad sam izbio na imanje stazom kroz donju šumu nisam mogao verovati svojim očima: Onaj automobil je još stajao tamo.

Neverovatno.

Šta da radim? Koga šta da pitam? Kome šta da javim?

Da sad silazim u Obereg do policije ne bih ni za koju zdravu osobu, ali čim niko nije došao po automobil, onda nešto nije izašlo na dobro sa onom porodiljom.

Meni automobil ne treba ni da u njega nasadjujem kokoške.

A ovako dobar primerak se ne ostavlja tek tako u nedodjiji.

Znači da nešto ne valja u celoj priči.

Tu sam se bio malo pokajao što sam onda otputovao. Ali po mojoj prirodi sam na neki način bio i prisiljen na to: Ja nemam

volju da u tako nekoj situaciji mnogo pričam sa nekim; bude šta bude i gotovo. Sve u normalni življenja. Onda nije niko stradao i kakva je to tema da se žena porodi izvan kuće ili bolnice? Nije moja stvar ni da sretnem nju koja je automobil doterala, ili nekog drugog ko bi po automobil u njenom interesu došao, a ona nedelja dana mog čekanja, da se ona vrati ili dodje s nekim, je bila sasvim u granicama uljudnosti i čovečnosti.

Pre nego što je pao mrak pokupio sam ne mnogo ulupane jabuke sa livade i obrao one sa nižih grana i stajskim kolicima ih oterao u hodnik između stambenog dela kuće i štale.

Nisam hteo da zagrevam kuću jer je to posao od nekoliko sati. Velika kaljeva peć u dnevnoj sobi na prvom spratu se mora postepeno, satima zagrevati, da ne bi keramika popucala ako bi se pregrijala. To je i bio jedan od razloga što mi se nikako nije svidjela ideja da na imanju boravim tokom zime. To je ipak posao za strpljive domaćice, koje to rade usput: Sutra nazad u moj grad!

Ali ako sutra sidjem sa rancem jabuka do policijske stanice, pa se bude pokazalo da se moram vraćati na imanje, onda ću jabuke morati ponuditi policajcima, jer da ih vučem sat vremena nazad uz brdo ne bih ni da su zlatne; Unajmio bih helikopter i – gotov pos`o. Da ponesem dokumente koji se, pretpostavljao sam, nalaze u automobilu je takodje glupo. Moram ih posle vratiti nazad.

Da pogledam dokumente pa zapišem podatke – nisam lud: ne želim ništa znati ni o njoj ni o automobilu. Idem kući i kad čovek nema ništa na saveseti ne boji se ničije poštene policije. A Švajcarska policija je kulturna i uvidjva. Ako se stvar ne reši kako ja mislim da je već trebala biti rešena – neka me traže i – naći će me. Njima to ne pada teško. A ionako nemaju mnogo posla. Tj. ne žure nigde i sve reše za kratko vreme. Da niko nije doša po automobil ni tražio mene može takodje značiti da je sve u redu i da je svima sve jasno, ali se nikom ne žuri.

Ipak sam u Oberegg sišao bez ranca sa jabukama. Kad sam u policijskoj stanici objasnio koji sam i zašto sam došao čovek mi je rekao da o tome ništa ne zna i da mu treba vreme da se raspita. Rekao sam mu da je bio 4. oktobar. I on je preko službe Hitne pomoći saznao nešto o slučaju. Kad je sve stavio na papir počeo je gledati na podatke, pa na mene, pa opet na podatke koje je dobio, pa na mene. Onda me je upitao:

„Izvinjavam se što pitam, ali – da li je sa Vama sve u redu?“

„Sto od sto.“ - rekao sam veselo.

„Iz porodilišta su mi rekli ime porodilje koju su onog dana uzeli na imanju koje o kom mi vi govorite: Malina Djurčik i ime oca novorodjenčeta.“

„Da? I šta to meni koristi u ovom slučaju?“

Policajac: „Vi ste Dragoljub Popović, Srbin, rođen 1. jula 1948 u Surčinu kod Beograda.“

Ja: „Da.“

Policajac: „Gospodja Djurčik, je sve ove podatke dala kao podatke oca njenog deteta. A vi se kod mene raspitujete o vlasniku automobila koji stoji na imanju sestara H. Gospodine Popović, u Porodilištu se čude da vi još niste otišli da vidite svoje dete i majku svog deteta.“

Ja sam tu osetio šta znači smak ličnog sveta. Policajac se zaista zabrinuo za mene i ustao je da mi pomogne. Dok me je smirivao i ispitivao da li da pozove službu Hitne pomoći ja sam pokušavao da shvatim o kakvoj se nameštalji radi. Onda sam policajcu rekao s olakšanjem: „Da vam sad ne pokazujem svoja jaja, ali ja sam podvezan još od 1984. i ne mogu praviti decu.“

Policajac: „To mene ne interesuje. Ako sam Vam bio od pomoći da se prisetite stvari koje ste, čini mi se, zaboravili – radujem se. Ipak vam savetujem da se obratite lekarima, da bi se utvrdilo kog stupnja je senilnost u Vama.“

Tu sam se mogao i naljutiti na njega, ali što je čovek sa švajcarskim službenicima mirniji to su mu veće šanse da ode tamo odakle je došao. Inače se zaista vrlo lako nadje ili u istražnom zatvoru ili u nekom Domu za umobolne.

Kad sam već krenuo da izađem iz stanice pitao me je:

„Zar ne bi bilo dobro da uzmete adresu porodilišta i obidjete majku i dete?“

„Imate pravo. Molim.“ - i pružio sam ruku da uzmem papir na kom je on notirao one informacije koje je skupljao za mene. Napolju sam čitao lep policajčev rukopis: Pored podataka o meni i imanju H. tražio sam sva slova o majci «mog» deteta: Malina Djurčik, rođena 1980. u Ruskom Krsturu, Vojvodina, Srbija, državljanica Švajcarske, lekar-specijalista za unutrašnje organe. Mesto stanovanja: Luzern, Almendstrasse 22. Otac Pavel, majka Zuzana.

„Opla, - rekoh sebi – ako je lepa usvojiću i nju i „svoje“ dete. Samo – koja je to zavrzlama samnom kao ocem. Ali `ajde. Ako im ne pomogne pipanje moje kese, daću krv na analizu pa da se utvrdi da ja nisam otac deteta. Ali to samo u slučaju da mi se Malina ne dopadne. Ako mi se dopadne i hoće da živi sa ovim „ocem“ deteta onda: gde je smetnja? Ima obrazovanje, lekarka je u svojoj državi, sigurno ima radno mesto, ..., ja volim malu decu, a uz malu decu idu i mlade majke i – nema razloga za zabrinutost. Medjutim, savremene žene su nezgodne po pitanjima porodičnih odnosa: Neće da žive ni sa kim ko im popuje i ne dozvoljava da odu i dodju kući kad je njima ćef, ... a ja da joj čuvam dete, a drugi da ju „onodi“ – ne dolazi u obzir.

I – odlučim se na put za Solothurn.

Ako sam ja otac njenog deteta šta ona radi u Luzernu bez mene? I za koji krasni da se ja selim tamo? Neka me proglase senilnim, ali i to se da utvrditi; da nisam zaboravan. Ko zarezuje policajca koji na brzinu zaključa da samnom nešto nije u redu, samo zato što mu sve izgleda normalno i zdravo, a ja nezdrav.

A ko kaže da ona želi dalje stanovati u Luzernu?

Rusini i Slovaci su ipak najčestitiji narodi Evrope. Medjutim, Rusini iz Vojvodine ne odlaze na rad u inostranstvo.

Saznaću sve. Samo polako. A i oni će saznati da ja nisam otac Malininog deteta. Na stranu to što sam uštrojen, ali od 8. septembra 2008., kad sam zadnji put bio sa Mayom, pa evo već tri pune godine nisam kresnuo nijednu. Ali sad ja i nisam važan. Šta to onda ne valja sa Malinom i detetom kad su još u bolnici? I šta sam mogao nego da odem do porodilišta?

U porodilištu su me primili kao da govore: „Evo ga konačno.“ Još mi je bilo došlo da lažem da sam bio na službenom putu. Ali onda: penzioner na službenom putu?

Kad su me uveli u sobu sa porodiljama stajao sam i gledao preko kreveta. Nijednu ženu nisam nikad video. Nisam znao koja je od njih Malina. Kod porodilja koje su imale posetioce ovako stari nisu bili ni očevi mladih, novopečenih očeva. A i po redu stvari u mojoj lozi vreme mi je da budem praded; moja unuka je već u dvadeset prvoj. I – stajao sam tamo zbunjen. Kako je medicinska sestra, ili babica, koja me uvela u prostoriju protumačila moju zbunjenost i neodlučnost ne znam, ali me je povela do jednog kreveta. Na ramu kreveta je visila karta sa imenom Maline Djurčik. Prelepa žena je spavala, a pored nje je ležalo budno dojenče.

Kako je bila pružena po krevetu procenio sam da je visoka barem 190 cm. Boja kože ruku i lica je bila kad bi neko u litru mleka usuo četvrt-litra mango-sirupa: mlečno-zlatna. A kosa upravo obrnuto: kao kad bi neku u litru mango-sirupa usuo četvrt-litra mleka: zlatno-mlečna. Milina je bila gledati je. Neopisiva lepota! Vila na Zemlji. Onda sam pokušao da se setim šta sam ono video kroz dvogled, kad sam onda od one kućice posmatrao dolazak automobila i kretanje osobe koja ga je dovezla, pa dok sam bio ukapirao da se radi o trudnoj ženi. Ali se nisam mogao setiti da sam bio video boju kose.

Medicinska sestra mi je tiho, valjda da ne bi probudila Malinu, prinela jednu stolicu i ponudila da sednem. Ili da čekam da se Malina probudi, ili da ju ja probudim.

Kako se sestra udaljila tako mi je dojenče sasvim tiho reklo: „Platićeš mi što sam zbog tebe morao tri nedelje dugo da slušam drekavce u ovom porodilištu.“

Odmah sam se setio onog policajca u Obereggu. Da li sam ja stvarno zdrav? Pogledao sam bebu s čudjenjem i opet mi je besno, ali tiho, rekla:

„Samo se ti čudi, ali nemoj da misliš da haluciniraš. Zdrav si i nemoj da bežiš!“

Nisam ni pomislio da bežim. Ali sigurno nisam izgledao zdrav, jer su ostali posetioci počeli gledati u mene, pokazujući da su spremni da mi pomognu, samo ako bih im nekako pokazao da mi je pomoć potrebna. Ne znam šta je Malinu probudilo tek otvorila je oči, pružila mi ruku i na čistom bačvanskom rekla: „Dobro došao. Dugo te čekamo.“

Nisam znao šta da joj odgovorim. Govorila mi je tiho a ipak jasno: „Nemoj da razmišljaš, jer nisi dorastao ni tome da sad prihvatiš, a kamoli tome da shvatiš. Opusti se. Ne brini.“

Ljudi oko ostalih kreveta su primetili da je Malina ljubazna samnom pa su se od moje zbunjenosti okrenuli svojim porođajama i porodima. Ja nisam znao ni šta da radim, te da bih znao šta da pričam, a ona je ćutala. Nisam verovao da je beba bila gladna, ali ju je privukla da ju podoji. Jeste sisa bila divna, a pod bluzom je i druga isto divno stajala, ali ja se nisam usudio da maštam, jer mi ni Malina ni dete joj nisu dali veru u to da su moje misli samo moje.

Kad je podojila dete pružila mi je opet ruku i povukla moju glavu ka njoj. Mirisala je kao da je ona beba; na mleko i cveće. Naslonila je svoj obraz na moj i na uvo mi šapnula:

„Ne boj se. Mi te volimo.“

Držala me je tako čvrsto da mi je bilo jasno da joj nisam neprijatan, a onda je i beba koja je ležala ispod nas, nad njom zagrljenih, rekla:

„Ne boj se. Mi te volimo.“

Sve što sam osećao od njih dvoje bilo je tačno ono što sam ja uvek zamišljao kao ljubav: Predaja bez interesa na dobit bilo koje vrste.

„Zašto već niste izašli odavde.“ - pitao sam.

„Zato što smo čekali da dodješ po nas. Mali je simulirao neke dečje smetnje da nas ne bi otpustili kao zdrave i oporavljene.“

Ja: „Kako da ja dodjem po vas? Šta sam vam ja?“

Malina: „Nemoj da se ovde raspravljamo. Može neko pomisliti da ti nismo dragi.“

Ja: „A jeste?“

Malina: „Vidi se da jesmo.“

Ja: „A gde da vas vodim?“

Malina: „Tamo gde je moj automobil.“

Hteo sam da je pitam o mnogo stvari, ali se ljudi ni o prostom lopovluku satima ne objasne, te da se ja u porodilištu objasnim sa ženom koju nikad pre nisam video o tome šta mi je, ko mi je odakle mi je, zašto mi je?

Kome treba novorođenče koje govori?

Odakle takvo novorođenče. Pomislio sam samo:

„Da celog života nisam blesav sad bih sigurno poludeo.“

Pa sam joj rekao: „Tamo je sada hladno.“

A ona meni: „Tamo je sada toplo.“

I pomislio sam:

„Ako ona kaže da je u onoj ledari toplo onda je toplo.“
 Dok nas je taxi vozio na imanje razmišljao sam. Malina mi je u jednom trenutku rekla:
 „Na dobrom si putu.“

„Da.“ - odvratih.
 „Ma ne u ovom automobilu, nego u razmišljanju.“
 Govorili smo srpsko-hrvatski pa nas vozač nije mogao razumeti; mada – ko zna? U Švajcarskoj ima neverovatno mnogo taxi-vozača iz ex-Yugoslavije.
 „Znam sasvim sigurno da te nikad nisam video, a odnekud si mi poznata. A i ovaj mali cirkuzant.“
 Mali mi je tu pokazao srednji prst svoje desne ručice, a Malina ga je lako lupila po njoj i rekla mu:
 „No, no! Ne budi bezobrazan prema svom ocu.“
 Onda meni:
 „Da. Rekoh ti da si na dobrom putu. Razmišljaj i dalje.“

„Malina, ...“ -
 Nije mi dozvolila da dalje govorim. Stavila je svoju finu ruku na moje usne i prinela glavu mojoj:
 „Nisam ja nikakva Malina. Ja sam Arna.“

Ljudi moji, ostalo mi je bilo samo da ćutim i plačem u svoj nemoći svojoj; koja me ja namah bila obuzela. Priča o Arni jeste duga priča. Samo da kažem da je sa Phaetona I.
 Ali mi nije bilo jasno u koju priču upada mali seronja:
 „Ko je onda ovaj prcko?“
 „To si ti sa Harmonije. Ako se budeš nešto bunio, daćemo ovde vaše krvi na analizu i svi dokumenti će reći da si mu ti otac.“

I – poverovao sam da bi medicinski dokumenti to pokazali.
 „A što ti nisi došla sama, ako je već zbog nečeg sve izvedeno?“
 „Došli smo oboje koje ćeš tamo voleti. Mene i sebe.“

„A zašto ste došli?“

„E, to je za miran i kontinuiran razgovor. Pričaćemo kad stignemo kući.“

Posle nekog minuta obostranog ćutanja je rekla:

„Ustvari; sve je prosto: Nisam više mogla da čekam, pa sam se odlučila da dodjem i povedem te odmah na Harmoniju.

Plavozračeci su predložili da povedem i ovu malu kopiju tebe, da bismo utroje prošli medju tvojima na Zemlji; da bi tvoji ljudi shvatili da si otišao srećan; s divnom porodicom. Tj, da tvoji ljudi ne bi mnogo tugovali što si otišao.“

Nisam stigao ni da izrazim misao da sve ima smisla, a ona me je pitale: „Pristaješ?“

„Pa naravno. Ti si moja večna ljubav. Ovde imam još u vrh glave trideset godina starosti , a tamo trideset puta trideset hiljada godina mladosti.“

Pa upitah:

„A kako da medju ljudima imenujem ovog prcka?“

„A zašto ne da se zove kao i otac mu?“ - Pitala me je Arna.

Kad smo stigli kući prvo što se desilo je bilo da je mali počeo vikati svojoj majci.

„Joj, muko moja!

Neću njegovo lično ime.

Zovite me Trajko.“